

[Socialministeren]

Da regeringen ønsker at afvente resultatet af dette udvalgsarbejde, før der fremsættes forslag om revision af kompetencereglerne, vil det ikke være muligt at færdigbehandle et lovforslag herom i indeværende folketingsår. Det foreslås derfor, at revisionen udskydes til folketingsåret 1992-93.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Tingets hurtige og velvillige behandling.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om folkeskolen.

(Lovforslag nr. L 239).

Det foreliggende lovforslag skal ses i tæt sammenhæng med den gennemgribende ændring af folkeskolens styrelsesregler, som Folketinget vedtog i maj 1989, og som medførte oprettelse af skolebestyrelser, forenkling af styringssystemet og øget brugerindflydelse. Lovforslaget ligger tillige i forlængelse af ændringen i 1988, som gav kommunerne mulighed for at sikre bedre overensstemmelse mellem elevtal og ressourceforbrug, og ændringerne i 1990, der især drejede sig om folkeskolens organisation. Som grundlag for forslaget ligger desuden en række erfaringer fra det meget omfattende 4-årige udviklingsprogram for folkeskolen, som Folketinget vedtog i 1987. Dertil kommer erfaringerne fra de mange frikommuneforsøg på folkeskoleområdet og erfaringerne fra Undervisningsministeriets kvalitetsudvekslingsprojekt. Lovforslaget fremstår som sidste fase i en længerevarende reformperiode.

Lovforslaget indeholder en nyformulering af folkeskolens formål og en præcisering af ansvarsfordelingen mellem elever, forældre, skoler og kommuner i relation til opfyldelsen af folkeskolens formål. Formålsparagraffen lægger bl.a. vægt på, at eleverne opnår fortrolighed med dansk kultur og forståelse for andre kulturer og for menneskets samspil med naturen.

Der er i lovforslaget lagt stor vægt på at sikre forældrenes rettigheder i forhold til skolens virksomhed, især med hensyn til skole-hjem-samarbejdet om det enkelte barn. Forældrene har ret til at blive orienteret og hørt i alle vigtige spørgsmål vedrørende det enkelte barn.

Lovforslaget fastslår retten til at få en undervisning, der svarer til den enkelte elevs behov, herunder retten til at vælge mellem to forskellige undervisningsmål med dertil hørende prøver i fire fag i de ældste klasser.

Kvaliteten styrkes, idet lovforslaget indebærer, at det faglige niveau i de enkelte fag sikres gennem mere udførlige fagformål og læseplaner med tilhørende vejledninger, prøvekrav samt i visse fag tilbud om vejledende opgavesæt.

Elevernes ugentlige minimumstimetal foreslås forøget. Derved bliver der mulighed for at afsætte flere timer til danskundervisningen. Undervisningen i fremmedsprog skal begynde tidligere. Det naturvidenskabelige område vil blive styrket med indførelsen af faget natur/teknik, og det samme gælder musikundervisningen, som er foreslået udvidet.

Lovforslaget giver endvidere de bogligt svage elever bedre muligheder for en undervisning, der svarer til den enkeltes forudsætninger. Øget opmærksomhed på de grundlæggende kundskaber i forbindelse med differentiering i undervisningen og bedre tid til indlæringen vil være et sikkerhedsnet for denne elevgruppe. Dertil kommer øget anvendelse af edb-teknologi i undervisningen, der især vil appellere til de mere praktisk orienterede elever.

Med lovforslaget gives der den enkelte skole større frihed til at organisere undervisningen ved ophævelsen af bestemmelser om tværfaglig/kursusdelt undervisning, samlæsning og klassens time ud fra princippet om, at man centralt bestemmer hvad og lokalt hvordan.

Forslaget giver skolen mulighed for samarbejde med det omgivende samfund, idet skolen kan være ramme om kulturelle aktiviteter, der inddrager børn og voksne, foreninger, institutioner og organisationer i lokalsamfundet. Hertil kommer, at skolen kan beslutte at tilbyde voksne at deltage i undervisningen på de ældste klassetrin.

Det er hensigten med lovforslaget at fortsætte den afbureaukratisering og deregulering af folkeskolen, der blev påbegyndt med de tidligere ændringslove. Derved muliggøres yderligere forenkling og lettelse i det administrative arbejde såvel lokalt som centralt.

På en række områder vil det efter lovforslaget ikke længere være nødvendigt for kommu-

[Undervisnings- og forskningsministeren]

nerne at indhente ministeriets godkendelse til at indrette sig i overensstemmelse med lokale ønsker og behov.

Med lovforslaget foreslås der oprettet et permanent råd for folkeskolen. Rådet får til opgave at vurdere udviklingen i folkeskolen og på den baggrund rådgive undervisnings- og forskningsministeren.

Regeringen vil søge at opnå enighed med Kommunernes Landsforening om det administrative og økonomiske grundlag for lovforslaget.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:**Spm. nr. S 515****1) Til udenrigsministeren af:**

Gade (SF):

»Kan regeringen bekræfte, at det, befolkningen skal tage stilling til ved folkeafstemningen den 2. juni 1992, er »Traktat om Den Europæiske Union«?»

Skriftlig begrundelse

Ifølge udtalelser i pressen fra udenrigsministeren planlægger regeringen, at det spørgsmål, som befolkningen skal tage stilling til ved folkeafstemningen den 2. juni 1992, bliver et andet end stillingtagen til den traktat, der af udenrigsministeren og økonomiministeren blev underskrevet den 7. februar 1992. Derfor ønskes en præcisering fra regeringen af, hvad det egentlig er, befolkningen skal tage stilling til den 2. juni 1992.

Gade (SF):

Når jeg stiller spørgsmålet til udenrigsministeren i dag, så er det, fordi jeg har hørt refereret, at Venstres formand på et pressemøde, som Venstre har holdt i sidste uge, har meddelt, at på den stemmeseddel, som vi skal benytte ved afstemningen den 2. juni, skal der ikke stå noget om Den Europæiske Union. Det forekommer mig jo noget besynderligt, da den

traktat, der er forhandlet færdig i Maastricht, hedder »Traktat om Den Europæiske Union«. Det var direkte citeret.

Derfor vil jeg gerne høre, hvad der er regeringens og udenrigsministerens svar på spørgsmålet.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Dér må jeg da først sige, at spørgsmålet om, hvordan stemmesedler skal se ud, jo ikke er min ressort, det er indenrigsministerens. Men det tror jeg nu ikke bliver noget problem, for stemmesedler plejer jo bare at hedde »Ja« og »Nej«.

Men det, hr. Gade spørger mig om, er jo, om ikke det er rigtigt, at det, befolkningen skal tage stilling til, er »Traktat om Den Europæiske Union«. Og til det kan jeg sige: Jo, det er det. For det er lige præcis det, der er navnet på det, som blev vedtaget i Maastricht, som jeg har været nede at skrive under sammen med økonomiministeren, og som der snart kommer lovforslag om. Det hedder »Traktat om Den Europæiske Union«.

Gade (SF):

Jamen tak for det! Det var jo et klart svar.

Så kommer det næste, opfølgningsspørgsmålet: Hvilke spørgsmål skal der stilles til befolkningen, inden man sætter kryds ved Ja eller Nej? Og dér sagde Venstres udenrigsminister på et pressemøde i sidste uge, at der ikke skal stå noget om Traktat om Den Europæiske Union. Og det, jeg sådan set bare gerne vil have afklaret i dag, er, om regeringen mener det, udenrigsministeren er refereret for at have sagt i sidste uge, nemlig at vælgerne ikke skal spørges om et ja eller nej til Traktat om Den Europæiske Union.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nu tror jeg, at hr. Gade i sin iver efter rigtig at forstå tingene måske kan have ladet sig forvirre af forskellige ting, der selvfølgelig hænger sammen, men alligevel kan falde forskelligt ud. For det er selvfølgelig et rent teknisk-juridisk spørgsmål: Hvad skal man kalde sådan et lovforslag? Dér vil hr. Gade opdage, at for at være på den sikre side gør vi præcis det samme, som der er gjort tidligere, for når vi taler om lovforslaget, er lovforslagets formål at gøre det muligt, at regeringen på Danmarks vegne

[Udenrigsministeren]

ratificerer traktaten om Den Europæiske Union. Og lovteknisk sker det ved, at man ændrer tiltrædelsesloven fra 1972, og det var ganske det samme, man gjorde i 1986, da tiltrædelsesloven blev ændret for at gøre det muligt at ratificere Den Europæiske Fællesakt eller EF-pakken, som vi kaldte det. Så det er altså den tekniske forklaring på, at lovforslaget kommer til at se sådan ud og kommer til at hedde sådan. Det er nemlig en ændring af en tidligere lov.

Men igen vil jeg gerne bekræfte hr. Gade i, at det, befolkningen tager stilling til, er traktaten om Den Europæiske Union, og jeg er sikker på, at både hr. Gade og jeg vil gøre alt, hvad vi kan, for at gøre det klart for dem, der skal tage stilling den 2. juni.

Gade (SF):

Selv om det nu lyder, som om udenrigsministeren er ved at opklare noget, tror jeg nok, at mange vil føle, at udenrigsministeren er ved at gøre det uklart. Vil det sige – hvad jeg jo ikke har kunnet tro – at regeringen arbejder med, at det spørgsmål, man skal stille befolkningen, ikke indeholder ordene »Traktat om Den Europæiske Union«? Er det det, regeringen arbejder med: at det spørgsmål, vælgerne skal tage stilling til, ikke indeholder det, som udenrigsministeren jo siger til mig er det reelle spørgsmål, at man ved hjælp af nogle teknikaliteter prøver at undgå at få begrebet Den Europæiske Union nævnt i det spørgsmål, der stilles befolkningen?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det må dog være frygteligt at være så mistænksom en natur! Det må være forfærdeligt, og jeg kan forsikre hr. Gade for, at når lovforslaget kommer frem med en titel, som svarer nøje til, hvad man tidligere har gjort i lignende situationer, så vil der stå »Europæisk Union«, jeg tror næsten jeg tør love på hver evig eneste side i lovforslaget. Det er muligt, at det er smuttet et par steder, så hæng mig ikke op på det, men det vil være at se mange steder. Og jeg tror, hr. Gade og jeg er ganske enige om, hvad det er, vi beder befolkningen tage stilling til.

Jens Thoft (SF):

Nu synes jeg ikke helt, udenrigsministeren

fik svaret på hr. Gades spørgsmål. Hr. Gade var bekymret for, at det, vælgerne skulle stemme om, var lov om ændring af lov om ændring af et eller andet fra sytten hundrede og hvidkål, hvor det vel ville have været rimeligt, om det spørgsmål, vælgerne skulle svare ja eller nej til, var spørgsmålet om, hvorvidt man kunne stemme for traktaten om Den Europæiske Union eller man kunne stemme imod traktaten om Den Europæiske Union, så det ikke blev til et spørgsmål om en eller anden teknisk lov om en ændring af en anden teknisk lov, som i øvrigt stammer tilbage fra 1972.

Gade (SF):

Jeg synes måske, udenrigsministeren svarer på, hvordan lovforslaget bliver udformet, men det, jeg spørger om, er, hvilket spørgsmål der bliver stillet til vælgerne. Udenrigsministeren kryber lidt udenom. Skulle man tage det som et tegn på, at diskussionen jo også fortsætter i Markedsudvalget på fredag? Det kunne jo være, at udenrigsministeren, hvis flere partier ligesom SF synes, at der skal ærlig forbrugeroplysning på, er i bevægelse bort fra de lidt bombastiske formuleringer på Venstres pressemøde i sidste uge om, at det skulle da overhovedet ikke nævnes i det spørgsmål, der bliver stillet befolkningen.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg kryber aldeles ikke udenom; det ville lige min natur meget, meget fjernt. Men jeg skal da gerne til ære og glæde for hr. Jens Thoft gentage, hvad det er, jeg har sagt: Det, som det drejer sig om, er at få befolkningens accept af, at regeringen på Danmarks vegne ratificerer traktaten om Den Europæiske Union. Det, man spørger om, er altså et ja eller et nej til at gøre det muligt, og hvad der kommer til at stå på stemmesedlen, det er indenrigsministerens ressort. Det må man spørge ham om. Jeg minder bare om, at tidligere har der stået Ja og Nej. Din tale skal være: Ja, ja eller nej, nej – denne gang helst ja!

Men hvad man rent teknisk kalder sådan et lovforslag, der rent faktisk går ud på at ændre en eksisterende lov, er altså noget, der er lagt i stramme rammer af min kollega justitsministeren og er en århundredgammel tradition, som jeg ikke kan ændre på. Men jeg lover hr. Gade og hr. Jens Thoft, at jeg skal tage dem i hånden

[Udenrigsministeren]

under kampagnen og gøre alt, hvad der overhovedet er muligt, for en redelig forbrugeroplysning, der netop får det til at stå klart for befolkningen, at det, man skal tage stilling til, er, om man vil tilslutte sig Den Europæiske Union, ja eller nej. Hvad vil I så have mere?

Gade (SF):

Jeg vil kun sige tak, hr. udenrigsminister. Redelig forbrugeroplysning – hvis vi kan blive enige om det også i praksis, så er meget jo nået.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 516**2) Til udenrigsministeren af:****Gade (SF):**

»Hvordan agter regeringen at opfylde den sikre forventning, som Vestunionens lande har udtrykt – og som Danmark politisk skal være positiv over for, hvis traktaten om Den Europæiske Union bliver vedtaget ved folkeafstemningen den 2. juni 1992 – om, at de EF-lande, der i dag ikke er medlemmer af Vestunionen, inden den 31. december 1992 tager stilling til medlemskab af Vestunionen?«

Skriftlig begrundelse

I 2. erklæring fra Vestunionens medlemslande, der er en del af traktaten om Den Europæiske Union, hedder det:

»WEU's medlemsstater hilser udviklingen af en europæisk sikkerheds- og forsvarsdimension velkommen. Idet de tager hensyn til WEU's rolle som den forsvarsmæssige komponent i Den Europæiske Union og som et middel til at styrke den europæiske søjle i Den Atlantiske Alliance, er de besluttede på at skabe et nyt grundlag for forholdet mellem WEU og de øvrige europæiske stater for at sikre stabilitet og sikkerhed i Europa. Med henblik herpå foreslår de følgende:

Stater, der er medlemmer af Den Europæiske Union, opfordres til at tiltræde WEU på betingelser, der skal aftales i overensstemmelse med artikel XI i den ændrede Bruxelles-traktat, eller til at få observatørstatus, hvis de ønsker dette. Samtidig opfordres andre europæiske medlemsstater af NATO til at blive associerede medlemmer af WEU på en måde, der vil

give dem mulighed for at deltage fuldt ud i WEU's aktiviteter.

WEU's medlemsstater går ud fra, at traktater og aftaler, der svarer til ovennævnte forslag, vil blive indgået inden den 31. december 1992.«

Ved at sige ja til denne erklæring i traktaten om Den Europæiske Union har regeringen givet udtryk for en politisk positiv holdning til den stærke forventning fra Vestunionens medlemslande om endelig dansk stillingtagen til medlemskab af Vestunionen inden årets udgang.

Spørgsmålet skal afklare, hvordan den danske regering planlægger at leve op til denne forventning, dersom EF-unionen bliver vedtaget.

Gade (SF):

Det er jo spørgsmålet om, hvornår Danmark skal tage stilling til, om vi vil være medlemmer af Vestunionen, jeg gerne vil have afklaret. Det er jo lidt vigtigt, fordi der i den traktat, som vi skal stemme om den 2. juni, er en erklæring, hvori Vestunionens lande skriver, at de forventer, at vi, der altså ikke er medlem af Vestunionen, gør vores stilling endeligt klar inden årets udgang.

Derfor vil jeg gerne vide: Hvornår og hvordan mener regeringen at det skal tilrettelægges?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Gade henviser i sin begrundelse her til en af de erklæringer, som medlemslandene i Vestunionen vedtog i forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Maastricht, og dér vil jeg gerne rette den misforståelse, som hr. Gade gør sig skyldig i i begrundelsen for sit spørgsmål, nemlig at der skulle være tale om en erklæring, der, som hr. Gade skriver det, »er en del af traktaten om Den Europæiske Union«.

Det er nemlig ikke rigtigt. Der er tale om, at Det Europæiske Råd har, som der står, noteret sig erklæringen fra WEU-landene. Det er da klart, at der er en sammenhæng mellem de to ting, men samtidig er det jo vigtigt at adskille, hvad der er unionstraktat og derfor bliver juridisk bindende for os, og hvad der ikke er det.

Men med Maastrichtvedtagelserne ligger det klart, at Vestunionen vil få en central placering i det, vi kan kalde Europas sikkerheds-

[Udenrigsministeren]

politiske landskab, og det er derfor, spørgsmålet naturligvis melder sig om vores forbindelser til Vestunionen.

Dér har Danmark så som medlem af Den Europæiske Union fået tilbudt enten medlemskab af Vestunionen eller observatørstatus, men jeg vil gerne understrege, at der er tale om et tilbud. Der er ingen, der kan eller vil tvinge os til at tage stilling til medlemskabet.

Men det er da klart, at en stillingtagen til tilbudet presser sig på alligevel, og dér er det rigtigt, som hr. Gade har anført, at Vestunionslandene selv har udtrykt forventning om, at vi ligesom andre afklarer vores stillingtagen inden udgangen af 1992. For at kunne tage stilling må vi selvfølgelig have en ordentlig, seriøs og først og fremmest fremadrettet debat om Vestunionen, men den behøver vi altså ikke at afslutte før hen imod slutningen på året.

Gade (SF):

Misforståelsen i mit spørgsmål har jeg for det første lidt svært ved at se, hvis man læser mit spørgsmåls formuleringer igennem. Det er jo en erklæring, der er optrykt som en del af traktaten, og en erklæring, der er optrykt som en del af det, udenrigsministeren har skrevet under på. Det er selvfølgelig rigtigt, at Danmark ikke kan lave en erklæring som Vestunionsland, for vi er ikke medlem af Vestunionen, det er jo oplagt. Men det er heller ikke er det vigtigste. Det vigtigste er, at udenrigsministeren vil leve op til forventningerne hos Vestunionens lande, som er udtrykt i denne erklæring om, at vi skal tage stilling inden årets udgang.

Så siger udenrigsministeren, at det kan vi tage stilling til senere på året. Kunne vi få mere præcist at vide, på hvilket tidspunkt regeringen mener det ville være hensigtsmæssigt at tage endelig stilling til spørgsmålet om medlemskab af Vestunionen, altså måneden? Er det december, er det oktober?

Det andet, jeg gerne vil have at vide, er: Hvordan mener regeringen at det skal besluttes? Er det en beslutning i Folketinget, eller er der en folkeafstemning?

For det tredje: Når regeringen mener, at der skal være en grundig debat om det, hvorfor skal den så ikke foregå nu sammen med EF-unions-debatten, hvor EF-unionen og Vestunionen jo også knyttes sammen i et samar-

bejdssystem? Hvorfor skal den egentlig ikke foregå nu? Er det ikke mere rimeligt, især hvis vi skal have ærlig forbrugeroplysning til befolkningen?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringen har bestemt ikke noget imod en debat nu, og hvis hr. Gade i øvrigt har fulgt med i de seneste uger, så har jeg da forsøgt efter fattig evne at bidrage til den debat, og det agter jeg at fortsætte med.

Hvordan beslutningen skal tages? Den skal efter regeringens opfattelse træffes i Folketinget, og jeg vil gerne gøre opmærksom på i anledning af de røster, der har været fremme om, at det burde være nødvendigt med en folkeafstemning: Det er ikke nødvendigt, for man får ingen forpligtelser i Vestunionen, som vi ikke allerede har i NATO. Det er fuldt og helt indeholdt i NATO.

Tidspunktet? Ja, hen mod årets slutning – jeg synes, det er svært at sige det mere præcist i dag. Det er klart, at vi skal følge med i, hvad der i øvrigt sker i det, jeg kaldte Europas sikkerhedspolitiske landskab, og dér er det jo klart, at efter de beslutninger om Vestunionens rolle, som blev truffet først på NATO-topmødet i Rom i november 1991 og derefter på det Vestunionsmøde, vi begge citerede fra før, og som fandt sted i december, er der for alvor kommet bevægelse og dynamik i samarbejdet i Vestunionen. Og det er klart, at hvis man vil have mulighed for at påvirke den udvikling, skal man også være med og være med på så tidligt et tidspunkt som muligt.

Det er derfor, jeg bestandig har sagt, at det er i Danmarks egen klare interesse, at vi får afklaret vores forhold til Vestunionen hurtigst muligt og i hvert fald inden for den tidsramme, vi har til rådighed – og det er altså den tidsramme, der går til årets udgang.

Derfor er jeg ganske enig med hr. Gade i, at vi bør se at få en god og grundig debat om Vestunionen i Danmark. Vi har allerede spildt alt for megen tid på uvæsentlige spørgsmål i forhold til det, som denne sag jo i virkeligheden drejer sig om, nemlig Danmarks fremtidige sikkerhedspolitiske placering. Og når vi så har haft den debat, vil der være skabt det fornødne grundlag for hen imod årets slutning at træffe en beslutning her i Folketinget om vores fremtidige forbindelse til Vestunionen.

Hans Hækkerup (S):

Hr. Gade behøver såmænd ikke at bekymre sig så meget om dette spørgsmål, og det gør udenrigsministeren efter min opfattelse heller ikke. Socialdemokratiet har jo allerede taget stilling, og hvis der er nogen, der ønsker at få konstateret, om den stilling dækker et flertal, så kan det selvfølgelig foregå i folketingsalen. Men jeg føler mig meget overbevist om, at vi ikke kommer til at stå alene med vores holdning til dette spørgsmål, og at et flertal af partierne her i Folketinget vil have samme holdning.

Gade (SF):

Man skal jo søge at formulere det som et spørgsmål til udenrigsministeren, og det skal jeg også forsøge at gøre, men jeg vil dog samtidig meddele, at SF er imod medlemskab af Vestunionen og er glad for, at Socialdemokratiet også er imod medlemskab af Vestunionen.

Det, jeg bare ville have afklaret sammen med udenrigsministeren, er, at vi efter regeringens mening med den traktat, vi vedtager her, og den politiske situation i øvrigt er forpligtede til at tage stilling inden årets udgang, og at regeringen vil leve op til de forventninger, som udtrykkes i erklæringen til Maastrichtaftalen.

Så er jeg da sådan set tilfreds med, at udenrigsministeren siger, at vi skal have en god og grundig debat, og at vi skal tage stilling hurtigst muligt. Det er sådan set også rimeligt nok. Den eneste lille usikkerhed, jeg har over for det, udenrigsministeren siger til mig, er: Hvorfor er »hurtigst muligt« så ikke netop nu, hvor vi har den grundige diskussion om EF-unionen, og hvor EF-unionen jo sammenkobler EF-union og Vestunion og gør Vestunionen til EF's militære arm? Hvorfor er det så ikke netop nu, vi skal tage den grundige diskussion og så foretage en samlet afslutning, når vi diskuterer EF's og Europas samlede fremtid?

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre hr. Gade opmærksom på, at det er medspørgerne, der skal stille et spørgsmål, hvis de skal have ordet.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg kan som både hr. Hans Hækkerup og hr. Gade konstatere, at også Det Radikale Venstre er imod WEU, og hvis man ellers er i stand til

at tælle til 90, kommer man da til et interessant resultat i den sammenhæng.

Men mit spørgsmål er først og fremmest, hvad udenrigsministeren egentlig mente med at træffe beslutningen inden for den tidsramme, der var til rådighed. Vil det sige, at hvis vi ikke træffer beslutningen her i løbet af 1992, er det spørgsmål heldigvis uaktuelt? Det synes jeg da ville være interessant, hvis det var tilfældet, for det kunne føre til nogle overvejelser.

Bjørn Westh (S):

Jeg vil gerne bede udenrigsministeren bekræfte, at Danmark ikke er forpligtet til at tage stilling til medlemskab af Vestunionen i 1992, men at Danmark har lovet i forbindelse med Maastricht, at vi i 1996 vil drøfte forholdene, som de står beskrevet i »underliggeren« til traktaten om Den Europæiske Union.

Og så vil jeg gerne sige, at vi lægger vægt på, at diskussionen kommer til at foregå til den tid, og at vi får en samlet vurdering til den tid, hvor bl.a. vi forventer, at Sverige, Finland og Østrig også er medlemmer af Fællesskabet.

Arne Melchior (CD):

Det er jo udenrigsministeren bekendt, at Socialdemokratiet i 1986 anbefalede at stemme nej ved den dengang aktuelle folkeafstemning om vort medlemskab af EF. Når udenrigsministeren er så optimistisk med hensyn til at opnå flertal for dansk tilslutning til Vestunionen, ligger der så deri en formodning om, at det vil kunne tænkes, at Socialdemokratiet skifter standpunkt, efterhånden som diskussionen skrider frem, ikke mindst i lyset af, at der jo i Socialdemokratiet fra visse ikke helt ukendte medlemmer har været givet tilslutning til, at en sådan overvejelse med en eventuelt ændret stillingtagen ikke er utænkelig? Det var det ene spørgsmål: om det indgår i udenrigsministerens tankegang, ligesom det indgår i min.

Det andet spørgsmål er en klargørelse af det, der netop er blevet spurgt om. Hvis denne af udenrigsministeren og undertegnede ønskede situation ikke opnås inden 1. januar 1993, vil udenrigsministeren så udelukke, at det altså i værste fald kan ske f.eks. i løbet af 1993?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Arne Melchiors spørgsmål forstod jeg simpelt hen ikke. Jeg vil gerne studere en af-

[Udenrigsministeren]

skrift senere hen; det er muligt, at jeg stadig ikke forstår det. Men jeg forstod det simpelt hen ikke.

Men jeg vil nok sige, at vi er, skal vi sige politisk og moralsk forpligtede til i hvert fald inden årets udgang at svare på, om vi vil vælge en observatørstatus eller et medlemskab. Det må ligge i situationen. Men jeg vil gerne gøre det klart samtidig, at man ikke er forpligtet til at melde sig ind i Vestunionen, fordi man siger ja til Den Europæiske Union. Deri har hr. Bjørn Westh fuldstændig ret. Man kan sagtens stemme ja den 2. juni og så stadig mene, at man ikke skal være medlem.

Sagen er jo den, at spørgsmålet om at gøre Vestunionen til en integrerende del af Den Europæiske Union er et spørgsmål, der først skal tages stilling til senere, og det bliver sandsynligvis i 1996-97. Og til den tid er det jo også en beslutning – hvor alle medlemmer af Den Europæiske Union til den tid skal være med til at træffe beslutningen – der i givet fald skal træffes ved enstemmighed. Så det er fuldstændig rigtigt, men det ændrer altså ikke ved den situation, at Vestunionen i dag er en realitet i det, jeg kaldte det europæiske sikkerhedspolitiske landskab.

Så er det meget flot at sige, at »man har taget stilling«. Jeg går ud fra, at alle de, der har taget stilling og bekendtgør det så bastant, er rede til at lade sig påvirke af, hvad der sker i de kommende måneder. Jeg går ud fra, at det f.eks. må gøre indtryk, hvis det viser sig, at Danmark er det eneste land i kredsen af europæiske NATO-lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, som vælger slet ikke at have anden forbindelse med Vestunionen end en observatørstatus. Det burde dog gøre indtryk. Så jeg vil advare imod disse meget bastante stillingtagender, før man har sat sig ind i, hvad det er for en udvikling, der foregår for øjeblikket. Og jeg vil erklære mig meget enig med hr. Gade i, at det, der er behov for, er en god og solid debat.

Den tidsramme, jeg talte om, ja, det er den tidsramme, som ligger inden årets udgang. Da forventer man at få et svar fra Danmark, ligesom man forventer at få et svar fra andre, der har fået en invitation. Om så invitationen står åben efter den dato, det kan jeg ikke sige noget om. Jeg kan bare sige, at jo længere man venter, jo vanskeligere bliver det at få medindfly-

delse på det, der foregår for øjeblikket, uanset om Danmark er med eller ej. Så det er altså Danmarks interesser, man skal se på: Hvor er det, vi plejer at være med? Skal vi fortsat være det, ja, så må man tage stilling.

Arne Melchior (CD):

Jeg beklager da, at udenrigsministeren ikke forstod mit yderst hjælpsomme spørgsmål. Det er langtfra givet, at årsagen hertil er min manglende formuleringsevne. Jeg skal så gentage det:

Vi har den situation, at udenrigsministeren – også inden spørgetiden i dag – var vidende om, at et flertal af mandater i denne sal har vendt sig imod dansk medlemskab af Vestunionen. Alligevel fremturer udenrigsministeren energisk og grundigt med at advokere for sit synspunkt. Jeg er selv en af dem, der har været skeptisk – indtil meget tvivlende – tidligere, men som har ladet sig overbevise om, at som tingene er gået frem, og med de relationer, der er blevet, ikke mindst til USA, og USA's stillingtagen til Vestunionen, begrundet det en ændret stillingtagen. Så er det, jeg spørger: Når udenrigsministeren optimistisk fremturer, hvad jeg bakker ham op i, så må det da ligge – og det kan vel kun besvares med ja eller jo – i en formodning om, at det vil være muligt at overtale nogle, formentlig primært i Socialdemokratiet, til at lade sig overbevise dels af udviklingen, dels af argumenterne.

Kan det besvares med et ja, vil jeg være taknemmelig.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nu forstod jeg det. Og hr. Arne Melchior har fuldstændig ret i, at selvfølgelig har jeg da en tykerto på, at selv om der er et flertal i dag, der spænder skyklapperne på og siger: Uha, det vil vi ikke høre noget om, vil man da lade sig påvirke af den virkelighed, der gradvis trænger ind på folk. Jeg fremturer jo ikke for at skabe kævl og ballade, men fordi jeg gerne vil leve op til det, jeg opfatter som min forpligtelse, nemlig at orientere Tinget loyalt om, hvad der sker i verden omkring os.

Ikke mindst når vi ser på udviklingen i Norge, der jo også her i Folketinget plejer at spille en vis rolle for holdningsdannelsen, synes jeg jo, at det må være noget, der kommer til at påvirke brede kredse her i Folketinget. Vi ved, at

[Udenrigsministeren]

Norge har fået tilbudet om at blive associeret medlem, fordi det endnu ikke er i EF, og den norske regeringschef har sagt, at det da er muligt, at det slet ikke er nok for Norge, og at hvis vejen til at blive fuldt medlem af Vestunionen går via et EF-medlemskab, så er det noget, der trækker Norge i den retning. Det er jo en usædvanlig klar melding, der på dramatisk vis understreger den rolle, Vestunionen er ved at komme til at spille.

Når vi så ved, at samtidig foregår der jo for øjeblikket forberedelser til etablering af et planlægningsorgan for Vestunionen i Bruxelles i nær tilknytning til NATO for at planlægge de indsatser af humanitær karakter, fredsbevarende karakter, som jo bliver Vestunionens i fremtidens usikre Europa, så gør det det efter min mening så meget desto mere nødvendigt at lægge disse kendsgerninger frem og bruge dem som argumenter for, at vi i Danmark da selvfølgelig sammen med alle de andre, vi plejer at samarbejde med, skal bidrage til at styrke denne organisation og gøre den så bred, som vi ønsker den skal blive.

Medindflydelse kræver deltagelse, så jeg tror, at denne udvikling vil gøre, at når vi når hen mod årets udgang, vil der være en lidt større forståelse for denne sag, end der åbenbart er i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 517

3) Til *udenrigsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Har Danmark noget ønske om, at de tidligere østtyske myndigheders materiale om en række DDR-borgeres aktion i den danske ambassade i Østberlin i september 1988 fortsat skal være utilgængeligt for de involverede og for offentligheden?«

Skriftlig begrundelse

De tidligere DDR-sikkerhedsmyndigheders materiale om ambassadeaktionen i 1988 er delvis utilgængeligt for de involverede, angiveligt af hensyn til den danske stats interesser. For at undgå mytedannelser om det officielle Danmarks optræden i denne sag bør Danmark gøre klart opmærksom på, at ingen danske interesser er truet ved en frigivelse af materialet.

Pelle Voigt (SF):

En septemberdag i det nu hedengangne DDR's sidste leveår trængte en række DDR-borgere ind i den danske ambassade i Østberlin for at fremsætte en række politiske krav. Hvad disse krav konkret bestod i, hvilke krav der blev fremsat, og det øvrige begivenhedsforløb er den dag i dag ikke fuldstændig afklaret. Én ting ved vi: de pågældende borgere blev med sikkerhedspolitiets mellemkomst som noget ganske uhørt fjernet fra ambassadens område, og aktivisterne blev sat i fængsel.

Nogle af aktivisterne ønsker nu adgang til de tidligere DDR-myndigheders hemmelige arkiver om de begivenheder, der udspandt sig på den danske ambassade i Østberlin dengang, men de kan blive afvist med det argument, at der er tale om forhold, der vedrører relationerne mellem to lande.

Det er ikke noget problem i forhold til Den Tyske Demokratiske Republik, som ikke længere eksisterer, men det kan tænkes at være et problem i forhold til Danmark.

Det ville – også i lyset af den retssag, nogle af de pågældende har anlagt imod den danske stat – være overordentlig hjælpsomt, om den danske udenrigsminister på Danmarks vegne kunne erklære, at Danmark ikke har nogen indvendinger imod, at aflytnings- og andet materiale, som de tidligere DDR-myndigheder måtte have, kan udleveres til de pågældende.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg er helt uenig med hr. Pelle Voigt i, at denne sag ikke skulle være afklaret. Der blev jo nedsat et særligt udvalg i Det Udenrigspolitiske Nævn i september 1988, og det udvalg har afgivet sin rapport i nævnet den 3. november samme år. Regeringen betragter derfor sagen som opklaret og afsluttet.

Der er jo heller ikke nogen tvivl om, hvad de mennesker, der trængte ind på ambassaden, ønskede. De ønskede at komme ud af DDR, det daværende DDR. Det kom de. De opnåede, hvad de ville, efter et beklageligt mellem-spil, som har været grundigt kulegravet.

Jeg aner ikke, hvad det er for motiver, der ligger bag de bestræbelser, et enkelt medlem af denne persongruppe lige siden har udfoldet for at skabe myter omkring sagen, men da regeringen ikke har noget at skjule, og da regeringen selvfølgelig gerne vil undgå mytedan-

[Udenrigsministeren]

nelser, har regeringen intet som helst at indvende imod, at alt tilgængeligt materiale om den sag kommer frem – tværtimod.

Pelle Voigt (SF):

Jeg er meget glad for især afslutningen af udenrigsministerens svar og vil gerne takke for den positive besvarelse af den anmodning, der er fremsat her.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Annette Just: spm. nr. S 438
 Stavad: spm. nr. S 444
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 454
 Kim Behnke: spm. nr. S 463 og 489
 Grete Schødt: spm. nr. S 466
 Kofod-Svendsen: spm. nr. S 468
 Lilli Gyldenkilde: spm. nr. 469
 Køpke Christensen: spm. nr. S 470
 Jens Thoft: spm. nr. S 471
 Birgitte Husmark: spm. nr. S 473 og 488
 Poul Andersen: spm. nr. S 480 og 481
 Poul Erik Dyrland: spm. nr. S 482-486
 Ole Donner: spm. nr. S 487 og 499
 Arne Melchior: spm. nr. S 490
 Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 492-498, 500 og 509

Spm. nr. S 438

Til *udenrigsministeren* (28/1 92) af:

Annette Just (FP):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at ANC-lederen, Nelson Mandela, fra Sydafrika stadig opretholder en nær forbindelse med henholdsvis Fidel Castro fra Cuba, Gadhafi fra Libyen og Arafat fra PLO og så sent som i januar måned holdt møde med Arafat i dennes hovedkvarter i Tunis, og kan udenrigsministeren i bekræftende fald så fortænde den sydafrikanske regering i at ønske en veldokumenteret bekræftelse på, at ANC vil tage afstand fra brugen af vold?«

Begrundelse

Nelson Mandela vil besøge Danmark i næste uge. Dette besøg vil blive brugt af visse partier til at retfærdiggøre deres holdning til sanktionerne imod Sydafrika, og de vil i den anledning helt sikkert gøre et stort nummer ud af Mandelas besøg.

Svar (17/2 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det kan bekræftes, at ANC's præsident, Nelson Mandela, opretholder forbindelse med Cuba, Libyen og PLO, og at hr. Mandela i januar holdt møde med PLO-ledelsen i Tunesien. Under sit nylige Danmarksbesøg oplyste hr. Mandela blandt andet med henvisning til Libyen, at ANC ikke vil glemme sine venner, dvs. de lande og organisationer, der har ydet ANC støtte i kampen mod apartheid.

Regeringen har til stadighed givet udtryk for, at etableringen af et demokratisk, ikke-raciedelt Sydafrika bør ske gennem forhandlinger som dem, der nu finder sted inden for rammerne af Demokratikonventet (CODESA).

Spm. nr. S 444

Til *arbejdsministeren* (31/1 92) af:

Stavad (S):

»Kan ministeren bekræfte, at efterlønsmodtagere gerne må udføre ulønnet hobbybetonet arbejde på lokalradioer, uden at det skal modregnes i de 200 timer, som efterlønsmodtagere er berettiget til at påtage sig uden konsekvenser for efterlønnen?«

Begrundelse

Anledningen til spørgsmålet er et konkret tilfælde, hvor en lønmodtager i flere år har udført ulønnet fritidsarbejde på en lokalradio. Den pågældende er nu gået på efterløn og ønsker fortsat at dyrke sin fritidsbeskæftigelse på lokalradioen, men har fået oplyst gennem sin a-kasse, at de anvendte timer skal afholdes inden for de 200 timer, som en efterlønsmodtager er berettiget til at udføre lønnet arbejde i.

Denne fortolkning synes i modstrid med ministerens svar af 5. december 1991 på spørgsmål nr. S 243, som blev stillet af Poul Andersen. Med de økonomiske vilkår, som lokalra-

[Stavad]

diernerne opererer inden for, må hovedparten af arbejdet udføres som frivilligt ulønnet arbejde. Endvidere vil det være helt urimeligt, om en efterlønsmodtager forhindres i at fortsætte sin hobby, når han får bedre tid og er gået på efterløn.

Svar (18/2 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises dels til et konkret tilfælde, dels til mit svar af 5. december 1991 på spørgsmål nr. S 243 fra Poul Andersen (S).

I begrundelsen for spørgsmål nr. S 243 var henvist til et medlem, der har været f.eks. kasserer i en idrætsforening i flere år, og som ønsker at fortsætte dette foreningsarbejde efter overgang til efterløn. I mit svar på spørgsmålet oplyste jeg, at det inden for organisations- og foreningsarbejde gælder, at ulønnede tillidshverv, foredragsvirksomhed om foreningens formål, udarbejdelse af foreningsblad, lederhverv i frivilligt ungdoms- og idrætsarbejde m.v. normalt betragtes som fritidsaktivitet, hvis organisationen/foreningen udelukkende anvender ulønnede til den pågældende beskæftigelse og beskæftigelse af denne art normalt er ulønnet.

I svaret henviste jeg i øvrigt til, at udøvelse af rene fritidsaktiviteter (hobby) ikke er begrænset, og at den tid, der anvendes til fritidsaktivitet, derfor ikke for efterlønsmodtagere skal medregnes i de 200 timer.

For så vidt angår det nu stillede spørgsmål skal jeg oplyse, at beskæftigelse ved lokalradioer ikke sidestilles med de i svaret på spørgsmål nr. S 243 omtalte fritidsaktiviteter inden for organisations- og foreningsarbejde.

Jeg kan således henvise til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse af 17. maj 1989 om arbejde i efterlønsperioden og direktoratets vejledning hertil. Det er i vejledningen anført, at produktion af udsendelser, deltagelse i planlægningsmøder, telefonpasning og lignende normalt betragtes som arbejde, selv om beskæftigelsen er ulønnet.

Ulønnet beskæftigelse på lokalradioer skal derfor for efterlønsmodtagere medregnes i de 200 timer. Dog kan en efterlønsmodtager godt deltage i produktionen af enkeltstående udsendelser, hvor der ikke er tale om mere eller mindre fast tilknytning til lokalradioen, uden at der sker medregning i de 200 timer.

Spm. nr. S 454

Til *sundhedsministeren* (31/1 92) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes Levnedsmiddelkontrollens organisation vil blive, såfremt særlovgivningen om æg, mælk og kød bliver gennemført, som den er udformet i lovforslagene, og set i forhold til de intentioner, der har været gennemgående i de hidtil udkomne rapporter på området?«

Begrundelse

I meget lang tid har politikere, embedsmænd, fagfolk og organisationer diskuteret spørgsmålet om en forenkling af Levnedsmiddelkontrollen også på baggrund af flere rapporter om emnet.

Ministerens svarede på mit spørgsmål nr. S 298 af 12. december 1991, at »eventuelle ændringer i selve kontrolsystemet bør iværksættes koordineret.«

Landbrugsministeren har senest fremsat tre særlove – om æg, mælk og kød – med forslag til ændring af kontrolsystemet og bemyndigelser til landbrugsministeren til at udforme regler herom. Den overordnede ændring af levnedsmiddeloven er endnu ukendt.

Der efterlyses en klar oversigt over det nye system, der vel har til hensigt at forenkle.

Svar (19/2 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Som det fremgår af bemærkningerne til de tre lovforslag fra landbrugsministeren, er det ikke tanken at ændre afgrænsningen og kompetencefordelingen mellem levnedsmiddeloven og de tre særlove i nævneværdigt omfang.

De tre lovforslag bygger således på opretholdelse af det nuværende kontrolsystem på levnedsmiddelområdet, idet det endnu ikke har været muligt at finde et grundlag, som kan samle den fornødne tilslutning til videregående ændringer af systemet.

De skitserede ordninger medfører visse ændringer i forhold til den situation, som vi kender i dag. Der åbnes således op for, at visse virksomheder kan få autorisation alene af Landbrugsministeriet, selv om deres produktion er omfattet af både levnedsmiddeloven og en af de tre landbrugsministerielle love. Det

[Sundhedsministeren]

er i øvrigt min opfattelse, at det i dag vil være et meget lille antal virksomheder, som skal have flere autorisationer. De nye bestemmelser vil derfor næppe få den store praktiske betydning. De skitserede ordninger efter de tre nævnte særlove må ses på baggrund af beslutningen om at overføre Veterinærdirektoratets opgaver efter levnedsmiddeloven til Levnedsmiddelstyrelsen. Herved opnås, at levnedsmiddelovens administration på det statslige niveau samles hos én myndighed. Lovforslagene betyder samtidig, at tilsyn og kontrol i reglen kun udøves enten af Veterinærdirektoratet eller en af levnedsmiddelkontrolenhederne.

Landbrugsministerens lovforslag medfører ikke umiddelbart ændringer i levnedsmiddelkontrolenhedernes opgaver efter særlovgivningen. Forslagene åbner dog mulighed for ændringer, herunder en udvidelse af enhedernes opgaver. Der tænkes bl.a. på kontrol med produktionsvirksomheder inden for mælke- og ægproduktlovgivningens område og på opgaver i forbindelse med importkontrollen i detail- og engrosleddet med animalske produkter, som indføres fra andre EF-lande. Omfanget af sådanne ændringer vil bl.a. bero på gennemførelsen af EF-regler vedrørende etableringen af det indre marked.

Landbrugsministeren har oplyst over for mig, at han vil tage initiativ til en drøftelse med de kommunale organisationer om eventuel udlægning af opgaver til de lokale levnedsmiddelkontrolenheder.

Omfanget af de nye opgaver, der vil kunne udlægges til levnedsmiddelkontrolenhederne, vil bero på enhedernes faglige grundlag for varetagelse af opgaver på særlovgivningens område. For at der også for så vidt angår nye opgaver kan sikres en tilstrækkelig og koordineret kontrolindsats, herunder skabes mulighed for hurtig indgriben over for akutte problemer, vil det være nødvendigt, at der etableres klare og entydige instruktions- og kommunikationsmuligheder mellem veterinær- og levnedsmiddelkontrolmyndighederne. Det vil være en forudsætning, at udlægningen ikke medfører en fordyrelse af kontrollen.

Spm. nr. S 463

Til *finansministeren* (4/2 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 400 oplyse, hvad det planlagte salg af Tele Danmark ville kunne indbringe statskassen, hvis statens såkaldte tilbagekøbsret til kurs 125 blev afskaffet før frasalget?«

Begrundelse

Svaret på spørgsmål nr. S 400 er ikke tilfredsstillende, idet der ikke svares på spørgsmålet. Spørgsmål nr. S 400 beskæftigede sig ikke med, hvilke forhold vedrørende salgsprovenuet fra Tele Danmark-aktierne der har mening for ministeren.

Ifølge budgetforudsætningerne regner ministeren med at kunne sælge hver aktie i Tele Danmark for 125 kr. Uden tilbagekøbsretten vil aktien være mere værd.

Ministeren bedes i svaret give et skøn for, hvad salget ville indbringe henholdsvis med og uden tilbagekøbsretten.

Svar (18/2 92):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Da spørgsmålet i realiteten er en gentagelse af spørgsmål nr. S 400, henvises til min besvarelse af dette spørgsmål. Det fremgår heraf, at en fastholdelse af indløsningsretten til kurs 125 har været en afgørende betingelse for gennemførelse af den ændrede telestruktur på en måde, der var i overensstemmelse med det hidtidige lovgrundlag på området.

I lyset af, at det således ikke er muligt at fjerne tilbagekøbsretten efterfølgende, har det derfor ikke mening at vurdere salgsprovenuet af aktierne i denne situation.

Spm. nr. S 466

Til *arbejdsministeren* (4/2 92) af:

Grete Schødt (S):

»Skal en arbejdsløs dagpengemodtager for at blive betragtet som værende til rådighed for arbejdsmarkedet skriftligt erklære over for arbejdsløhedskassen, at vedkommende har børnepasningsordning?«

Begrundelse

Det forekommer urimeligt at stille dette krav, som mange kvinder kommer ud for.

[Grete Schødts]

Ifølge dagpengelovgivningen kan en dagpengemodtager, der får anvist arbejde, og som ikke kan modtage dette på grund af manglende børnepasningsordning, ikke længere modtage dagpenge.

Der skulle derfor ikke være brug for en skriftlig erklæring fra den enkelte dagpenge-modtager.

Svar (14/2 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Det er et grundlæggende princip i arbejdsløshedsforsikringsloven, at dagpenge kun kan udbetales til et medlem, der er til rådighed for arbejdsmarkedet. Heri ligger, at medlemmet skal kunne overtage arbejde som hovedregel med dags varsel. Det er derfor også en betingelse, at medlemmet har mulighed for at kunne få passet eventuelle børn.

Det er ikke en betingelse, at børnene bliver passet af andre, mens medlemmet modtager dagpenge. Det er alene en betingelse, at medlemmet har en pasningsmulighed, når medlemmet får arbejde.

Hvis en arbejdsløshedskasse bliver opmærksom på, at et medlem kan have børnepasningsproblemer, skal arbejdsløsheds-kassen undersøge, om medlemmet kan overtage arbejde med dags varsel. Arbejdsløsheds-kassen kan kræve dokumentation for, at medlemmet har pasningsmuligheder, når medlemmet får arbejde, for eksempel ved en tro og love-erklæring.

Spm. nr. S 468

Til *udenrigsministeren* (5/2 92) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvad vil udenrigsministeren gøre for at fremme behandlingen af ansøgninger om støtte fra IMØ-puljen?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 5. februar 1992 har Udenrigsministeriet ikke udbetalt støtte fra IMØ-puljen siden oktober 1991. Kontorchef Jørgen Gammelgaard oplyser til avisen, at der i øjeblikket ligger mere end 70 ansøgninger i ministeriet.

Det virker ganske uholdbart, at ansøgninger om f.eks. energispareprojekter, opbygning af lufthavne og etablering af nye statsbaneselska-

ber i de baltiske lande ikke er blevet behandlet i flere måneder. Balterne har i høj grad brug for den hjælp, et stort flertal i Folketinget er enige om skal ydes gennem IMØ-puljen.

Svar (17/2 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Østlandepuljen har i perioden 1990-91 i henhold til regeringens handlingsplan af 22. september 1989 rådet over en samlet bevilling på 85 mio. kr. Dette beløb var den 19. december 1991 anvendt til bogstavelig talt sidste krone.

Ca. 70 ansøgninger med et samlet ansøgt beløb på ca. 90 mio. kr. foreligger herudover for ministeriet til behandling inden for støtteplanen for 1992. Ansøgningerne blev indkaldt med henblik på behandling af Det Interministerielle Østlandeudvalg umiddelbart efter finanslovens vedtagelse i december 1991 i tillid til, at finansloven ville tilvejebringe det fornødne grundlag for udmøntning af Østlandestøtten. Dette viste sig kun delvis at holde stik for så vidt angik bevillingerne til miljøstøtteordningen og praktikantordningen, men ikke for Østlandepuljen.

Udvalget vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik afgav den 17. december 1991 en beretning, som fastlagde et grundlag for Danmarks støtte til reformprocessen i Central- og Østeuropa gennem oprettelse af en Østersøpulje på 550 mio. kr. ud over afsættelse af 100 mio. kr. til Østlandepuljen.

Jeg fremlagde den 7. januar 1992 på dette grundlag et forslag til aktstykke for Finansudvalget på 380 mio. kr. med henblik bl.a. på udmøntning af første fase af Østersøpuljen og Østlandepuljen. Udvalget godkendte den 15. januar 1992 det ansøgte beløb, men med en anmærkning vedrørende proceduren for disponeringen af beløbet.

Trods et nyt forslag fra regeringen om proceduren, som imødekom ønsker om sammensætningen af et rådgivende udvalg til fordeling af midlerne med repræsentanter for arbejdsgivere og arbejdstagere samt repræsentanter med miljø- og Østlandeindsigt, har Finansudvalget endnu ikke set sig i stand til at godkende proceduren for den administrative tilrettelæggelse af støtten. Udvalget har stillet yderligere opklarende spørgsmål herom.

[Udenrigsministeren]

Regeringen håber, at Folketingets Finansudvalg vil fremskynde behandlingen og afslutte sagen på sit møde den 19. februar, hvorefter fordelingen af midlerne straks vil blive igangsat.

Spm. nr. S 469

Til *sundhedsministeren* (5/2 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren øjeblikkelig tage initiativ til en forhandling med de berørte parter med henblik på at få weekendåbnet et apotek i Fredericia?«

Begrundelse

Der er ingen rimelighed i, at syge og gamle, der får brug for medicin i weekender, skal enten til Vejle eller Kolding for at købe medicinen. Dette gælder ikke kun for folk i Fredericia, men også for Middelfarts befolkning, hvor der heller ikke er åbent i weekender.

Eftersom det er blevet offentligt kendt, at medicinforbruget er steget, da den nye vagtlægeordning blev en realitet, begrundet i, at tidligere kom lægen på sygebesøg og havde nødvendig medicin med, mens det meste nu foregår pr. telefon, så der skal bud på apoteket, er forudsætningerne for aftalen med apotekerne ændret betydeligt.

Derfor må der kunne aftales en ordning, der med øjeblikkelig virkning får til følge, at et apotek i Fredericia åbnes i weekender.

Ministerens har i § 10 i bekendtgørelse om apotekernes åbningstid og vagttjeneste hjemmel til at gribe ind og bede Sundhedsstyrelsen påbyde eller tillade vagttjeneste i et vist tidsrum.

Svar (18/2 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Den gældende vagtordning for apotekerne trådte i kraft den 1. juli 1991. Baggrunden for den ny ordning var bruttoavanceaftalen for årene 1990-91 mellem Danmarks Apotekerforening og Sundhedsministeriet, hvori bl.a. indgik, at gennem en lempelse af myndighedskrav skulle bruttoavancen nedbringes med yderligere 15 mio. kr. Denne avancenedsættelse blev muliggjort med den ny vagtordning.

Den undersøgelse, der er foretaget på samtlige vagtapoteker i perioden juli-september 1991, hvor der blev registreret en række objektive forhold omkring den enkelte vagtekspedition, giver mig ikke umiddelbart anledning til at ændre vagtstrukturen. Jeg har imidlertid netop fremsendt en redegørelse for ordningens konsekvenser til de tre faglige organisationer – Danmarks Apotekerforening, Dansk Farmaceutforening og Danske Apoteksassistenter Forening – med henblik på at indhente organisationernes respektive vurdering af ordningen. Herefter vil der så være basis for en samlet vurdering af ordningen.

Jeg må imidlertid fastholde, at da spørgsmålet om en eventuel udvidelse af vagtapoteksordningen indgår i det lovforslag om apotekernes bruttoavance, som jeg netop har fremsat i Folketinget, finder jeg det mest hensigtsmæssigt først at få fastsat bruttoavancen for apotekerne og derefter foretage en samlet vurdering af vagtstrukturen.

Spm. nr. S 470

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (6/2 92) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes en dansk tilslutning til EF-unionstraktaten vil påvirke den danske uddannelsespolitik?«

Begrundelse

I svaret bedes det især belyst, i hvilket omfang der vil ske harmoniseringer, samt hvor megen selvbestemmelse Danmark kommer til at afgive på uddannelsesområdet.

Fremskridtspartiet ønsker at få klarlagt, om de forskellige EF-harmoniseringer vil kunne betyde en forringelse af det høje danske uddannelsesniveau.

Svar (17/2 92):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at det i svaret især ønskes belyst, i hvilket omfang der vil ske harmoniseringer, samt hvor meget selvbestemmelse Danmark kommer til at afgive på uddannelsesområdet.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Ifølge traktatteksten om den europæiske union er uddannelsesområdet behandlet i henholdsvis artikel 126 (almen uddannelse) og artikel 127 (erhvervsuddannelse).

Det fremgår af artikel 126, at EF skal bidrage »til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt at støtte og supplere disses indsats med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne.«

Ifølge artikel 127 iværksætter EF en erhvervsuddannelsespolitik, der »støtter og supplerer medlemsstaternes aktioner med fuld respekt for, at ansvaret for undervisningsindholdet og tilrettelæggelsen af erhvervsuddannelserne ligger hos medlemsstaterne.«

Som det fremgår af artiklernes formulering, skal EF støtte og supplere medlemsstaternes indsats, og det er udtrykkeligt anført i begge artikler, at der ikke kan blive tale om nogen form for harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser og dermed afgivelse af selvbestemmelsesret.

Der vedlægges en ekstrakt af traktatteksten af 1. februar 1992 om den europæiske union. (Ikke optrykt her). Hele traktatteksten er fremsendt til Folketingets Markedsudvalg den 4. februar 1992.

Spm. nr. S 471

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (6/2 92) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at SU-reglerne er så uhensigtsmæssigt indrettet, at ejere af boligkollektiver, der har status som udlejningsejendomme, får beskåret den indkomst, der kan oppebæres ved siden af SU-støtten, med ejendommens overskud før rentefradrag, medmindre man går ind i virksomhedsordningen, hvorved den indkomst, der kan oppebæres ved siden af SU-indkomsten, pludselig forøges med hele rentefradraget?«

Begrundelse

For nylig ændrede Folketinget reglerne, således at lejeværdien af egen bolig ikke længere skal indgå i den indkomst, en SU-modtager kan indtjene ved siden af sin SU-støtte. Ved

den lejlighed blev unge, der bor i udlejningsejendomme, som de ejer i fællesskab, ladt i stikken. Deres problem er endog større end andre ejerboligejeres, idet de først ved årets udgang ved, hvor stort det skattemæssige overskud før rentefradrag er, og idet det f.eks. afhænger af nødvendige reparationsudgifter, f.eks. om taget blæser ned eller varmtvandsbeholderen springer læk.

Kan ministeren således bekræfte, at en SU-modtager, der bebor en sådan udlejningsejendom/boligkollektiv, bliver helt forskelligt behandlet i relation til den indkomst, der kan oppebæres ved siden af SU, hvad enten udlejningsejendommen er inde uden eller uden for virksomhedsordningen. Ministeren bedes gennemregne et typisk eksempel for en lille udlejningsejendom på 3 lejligheder opdelt i 6 andele. Hver andel giver et skattemæssigt overskud før rentefradrag på 3.000 kr., mens rentefradraget udgør 25.000 kr.

Kan ministeren således bekræfte, at for den stakkel, der vælger at stå uden for virksomhedsordningen, beskæres den tilladte indtægt ved siden af SU med 3.000 kr., mens den, der ofrer det hvide ud af øjnene på sagkyndig assistance og går ind under virksomhedsordningen, typisk vil få forøget sin tilladte indtægt ved siden af SU med 22.000 kr.

Såfremt ministeren kan bekræfte princippet i eksemplet, foreslår jeg forsigtigt, at ministeren drøfter med skatteministeren, hvorledes denne forskellige behandling kan bringes til ophør.

Svar (20/2 92):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan på baggrund af oplysninger medio december 1991 fra Skatteministeriet bekræfte, at ved opførelsen af egenindkomsten, jf. § 8, stk. 2, i lov om statens uddannelsesstøtte, ned sættes egenindkomsten med overskud af en eller tofamilieshuse m.v., fritidshuse, ejerlejligheder, grunde og lignende. Ejere af ejendomme med 3 eller flere lejligheder skal stadig medregne lejeværdien af egen bolig ved opførelsen af egenindkomsten. Personer, der ejer en ejendom med mere end 2 lejligheder, har fradrag for ejendommens driftsudgifter, jf. Told- og Skattestyrelsens ligningsvejledning for 1990, afsnit G 4.5.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

I betænkning afgivet af Folketingets Uddannelsesudvalg den 12. december 1991 over forslag nr. L 147 til lov om ændring af lov om statens uddannelsesstøtte. (Ændring af egenindkomtsbegrebet og opgørelsen af indkomstgrundlaget samt ændringer som følge af ressortomlægning fra Undervisnings- og Forskningsministeriet til Finansministeriet) – nu lov nr. 951 af 27. december 1991 – opfordrede Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget mig til at drøfte det i ovennævnte spørgsmål rejste problem med skatteministeren med henblik på at finde en løsning under henvisning til, at problemet ikke kan løses i uddannelseslovgivningen, men hører under skatteministerens ressort.

På baggrund af denne opfordring har jeg den 24. januar 1992 rettet henvendelse til skatteministeren herom.

Spm. nr. S 473

Til *sundhedsministeren* (6/2 92) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Vil ministeren forklare, hvilken sammenhæng der er mellem EF's og WHO's beslutning om at undersøge den virkning, som en lang række tilsætningsstoffer til fødevarer eventuelt har på det voksende antal af allergiudbrud i Europa (omtalt i Radioavisen den 6. februar 1992 kl. 6), og det direktivforslag fremsat af EF-Kommissionen, der vil tillade en lang række tilsætningsstoffer, bl.a. farver, som det ikke er tilladt at bruge i Danmark i dag (omtalt i Politiken den 5. februar 1992), og vil ministeren sørge for, at der ikke gives dansk tilslutning til det omtalte direktivforslag?«

Svar (18/2 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Radioavisen omtalte den 6. februar 1992 en artikel i Berlingske Tidende samme dag med overskriften »Allergialarm i Europa«. I artiklen oplyses, at det stigende antal af allergitilfælde i Europa nu gør situationen så alarmende, at WHO og EF har besluttet at iværksætte en stor undersøgelse om sammenhængen mellem kemikalier og allergi.

WHO's europæiske kontor er refereret i forbindelse med undersøgelsen. I anledning af presseomtalen har kontoret oplyst til Levnedsmiddelstyrelsen, at der ikke er igangsat sådan

en europæisk undersøgelse. WHO har imidlertid planer om at afholde en workshop, hvor en række eksperter skal udtale sig om den eksisterende viden om sammenhængen mellem kemiske stoffer og allergi. Dette projekt kommer til at dreje sig om kemiske stoffer generelt og ikke specielt om tilsætningsstoffer til fødevarer.

Der er ingen sammenhæng mellem WHO's projekt og EF-forslaget om farvestoffer. Direktivforslaget om farvestoffer er et led i den harmonisering af reglerne for *alle* tilsætningsstoffer, som skal gennemføres i forbindelse med etableringen af det indre marked.

Det nye direktiv vil ikke medføre tilladelse til brug af flere farvestoffer end i dag. På farvestofområdet har der været fælles EF-regler siden 1962, og direktivforslaget indeholder ikke nye stoffer, men forslag til anvendelsesbetingelser for de stoffer, som er omfattet af det gældende direktiv. Kriterierne for anvendelsen er allerede vedtaget. Der er tale om de samme kriterier, som vi hidtil har arbejdet efter i Danmark, nemlig at der skal være et teknologisk behov, anvendelsen skal være sundhedsmæssigt acceptabel, og forbrugeren må ikke vildledes.

I forbindelse med forhandlingerne om direktivforslaget vil jeg selvfølgelig arbejde for, dels at disse betingelser overholdes, dels at der tages hensyn til den nyeste viden på området, herunder eventuelle resultater fra WHO's arbejde.

Spm. nr. S 480

Til *udenrigsministeren* (6/2 92) af:

Poul Andersen (S):

»Kan udenrigsministeren oplyse, hvilken type af virksomheder fordelt på størrelseskategorier der har søgt økonomisk støtte fra de forskellige støtteordninger under den såkaldte Øststøtte (IØ-Fonden, investeringsgarantiordningen, Østlandepuljen og de andre støttemuligheder)?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er henvendelser fra små og mellemstore virksomheder, der ikke er blevet orienteret om ordningerne, eller som er uforstående over for en lang sagsbehandlingstid.

[Poul Andersen]

Det ville være kedeligt, om disse forhold førte til bremsning af initiativer over for Østeuropa, som kunne give kontrakter og stimulere beskæftigelsen m.v.

Svar (17/2 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som følge af støtteordningernes forskellige karakter retter de sig i forskellig grad mod private virksomheder og offentlige myndigheder.

IØ-Fonden og investeringsgarantiordningen retter sig ligesom den særlige eksportkreditfacilitet 100 pct. mod private virksomheder. Ansøgerne til ordningerne har skønsmæssigt i lige høj grad været små og mellemstore virksomheder og store virksomheder. Dette gælder også praktikantordningen og miljøstøtteordningen, som dog også har ydet støtte til enkelte offentlige projekter.

Østlandepuljens mål er teknisk bistand ved videnoverførsel. Derfor hviler dens virksomhed i høj grad på offentlige myndigheders aktiviteter såsom skolers og institutioners virksomhed i samarbejde med private virksomheder. Ikke desto mindre er knap halvdelen af ansøgningerne kommet fra den private sektor, heraf den overvejende del fra små og mellemstore virksomheder.

Ved udarbejdelse af rapporterne for Øststøttens aktiviteter i 1991 vil spørgsmålet blive søgt belyst mere detaljeret.

Spm. nr. S 481

Til *udenrigsministeren* (6/2 92) af:

Poul Andersen (S):

»Vil udenrigsministeren i forbindelse med behandling af ansøgningerne under den såkaldte Øststøtte oplyse, hvilket materiale der tilsendes den enkelte virksomhed ved henvendelse om information vedrørende ordningerne, hvilke organisationer og institutioner der er orienteret om ordningerne, om der er ventetid på behandling af ansøgningerne, og hvor lang sagsbehandlingstiden er i gennemsnit.

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 480.

Svar (17/2 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeren har, siden regeringen fremsatte sin handlingsplan for støtten til reformerne i Central- og Østeuropa i efteråret 1989, gennemført en omfattende orienteringsvirksomhed om støttemulighederne. En brochure om finansieringskilderne for støtte til reformerne i Central- og Østeuropa er således fordelt i ca. 5.000 eksemplarer. En rapport om Østlandepuljens virksomhed er fordelt i ca. 1.000 eksemplarer. Det samme gælder regeringens handlingsplan for støtten til Central- og Østeuropa i 1992. Offentligheden er løbende holdt orienteret om Det Interministerielle Østlandeudvalgs arbejde gennem udsendelse af pressemeddelelser om godkendte projekter.

Som bilag vedlægges skema og vejledning til brug for ansøgning til Det Interministerielle Østlandeudvalg, som er det materielle, som potentielle ansøgere modtager sammen med det ovenfor nævnte informationsmateriale. Skemaet og vejledningen er fordelt i et par tusinde eksemplarer. (Ikke optrykt her).

IMØ-udvalgets medlemmer, 10-15 ministerier og styrelser, har også gennem deres daglige arbejde inden for de enkelte ressortområder orienteret om institutioners, organisationers og enkeltfirmaers muligheder for at fremkomme med projektforslag.

IMØ-udvalgets sekretariat i Udenrigsministeriets Østlandekontor har ved direkte henvendelser fra offentlige og private institutioner haft lejlighed til at vejlede potentielle ansøgere og efterfølgende fremsende forskelligt informationsmateriale. Der har skønsmæssigt været mellem 10 og 25 henvendelser pr. dag. Hertil kommer, at såvel Udenrigsministeriets medarbejdere som de enkelte ressortministerier gennem foredragsvirksomhed landet over har orienteret om Øststøtten.

Bevillingsmyndigheden har hidtil ligget i Det Interministerielle Østlandeudvalg, der på 5-6 årlige bevillingsmøder på basis af indstillinger fra sekretariatet har behandlet de enkelte ansøgninger, efter at disse er undergået en første sortering i ressortmyndighederne. Sagsbehandlingstiden har normalt været ca. halvanden måned fra indsendelsen til ressortministeriet og frem til behandling i ressortmyndighed og i Udenrigsministeriets sekretariat samt afholdelse af bevillingsmøde.

[Udenrigsministeren]

Siden sin oprettelse i januar 1990 har IMØ-udvalget modtaget 479 projektansøgninger til behandling. 184 ansøgninger er blevet godkendt. Da manglende godkendelse af en ansøgning ikke nødvendigvis indebærer, at ansøgningen forkastes, men alene at der har foreligget bedre ansøgninger, er visse ansøgninger imidlertid gået videre fra et møde til det næste i Det Interministerielle Østlandeudvalg, hvilket naturligvis indebærer længere behandlingstider.

Hertil kommer dog, at en række ansøgninger, som indsendtes til ressortministerierne i slutningen af oktober 1991, ikke har kunnet behandles som følge af manglende bevillinger. Der henvises til svar på spørgsmål nr. S 468.

Spm. nr. S 482

Til trafikministeren (7/2 92) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren redegøre nærmere for de fremtidige investeringsplaner på Nordvestbanen, København-Kalundborg, herunder hvilke planer der er for etablering af dobbeltspor mellem Lejre og Vipperød, samt hvilke planer der er for elektrificering af Nordvestbanen, herunder de tidsmæssige vurderinger?«

Svar (14/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

I lov om elektrificering af DSB's hovedbaner indgår strækningen mellem København og Kalundborg. Delstrækningen mellem København og Roskilde er allerede elektrificeret. Der er endnu ikke sat årstal på, hvornår arbejdet på den resterende del kan påbegyndes, ligesom der savnes bevillingsmæssig dækning.

Men DSB oplyser, at Nordvestbanen vil blive højt prioriteret i det samlede elektrificeringsprogram efter afslutning af elektrificeringsarbejderne i Sønderjylland i 1995. Banen indgår nemlig som en vigtig del af det samlede sjællandske regionaltrafiksystem, hvor anskaffelse af en ny generation regionaltrafikmateriel bliver aktuel inden for en kortere årrække.

Sammenkædningen af nyt materiel og elektrificering vil være hensigtsmæssig.

Investering i materiel og elektrificering vil indgå i forhandlingerne om den næste rammeaftale for DSB.

Yderligere udbygning af dobbeltspor på Nordvestbanen skønnes ikke presserende sammenlignet med tilsvarende behov andre steder. Behovet vil dog blive løbende vurderet i forhold til strækningens trafikomfang.

Spm. nr. S 483

Til trafikministeren (7/2 92) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Kan ministeren oplyse, hvad årsagen er til, at der ikke fortsat kan opretholdes et helt eller delvis personalefællesskab på Mørkøv station, når man i henhold til Trafikudvalgets alm. del, bilag 183, spørgsmål 49, november 1991, tilsyneladende kan opretholde et sådant samarbejde på en lang række stationer?«

Begrundelse

Der er tilsyneladende uoverensstemmelse mellem svaret i bilag 183 og svaret på spørgsmål nr. S 428.

Svar (14/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

Idet jeg henviser til mine svar på spørgsmål 50 og spørgsmål nr. S 428, kan jeg igen oplyse, at det er P&T, der på grund af den store postmængde har ønsket egen drift på posthuset i Mørkøv.

P&T og DSB forhandler i øjeblikket etablering af en fælles løsning på Mørkøv station (jf. mit svar nedenfor på spørgsmål nr. S 484).

Spm. nr. S 484

Til trafikministeren (7/2 92) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren oplyse, om DSB vil sikre, at det borgerkrav, der er om, at DSB opretholder uændrede åbningstider og aktiviteter på Mørkøv station, opfyldes i fremtiden?«

Begrundelse

Af svaret på spørgsmål nr. S 428 fremgår det, at DSB og P&T vil sikre stort set uændret åbningstid.

Svar (14/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

[Trafikministeren]

Idet jeg henviser til mit svar på spørgsmål nr. S 428, kan jeg gentage, at det forventede kommende samarbejde mellem DSB og P&T har til formål at sikre, at der på stationen vil kunne købes billetter og kort i et tidsrum, der stort set svarer til stationens nuværende åbningstid.

I øvrigt kan DSB ikke opstille garantier, hvad angår fremtidige dispositioner. DSB må nøje følge udviklingen også på denne bane med henblik på at opfylde kundernes behov, samtidig med at banen drives på et økonomisk forsvarligt grundlag.

Spm. nr. S 485

Til trafikministeren (7/2 92) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Vil ministeren oplyse, hvilke planer DSB har om i K 92 at ændre antal afgang på båd-togsystemet København-Kalundborg og omvendt?«

Svar (14/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

DSB har ingen planer om at ændre antallet af afgang i båd-togsystemet København-Kalundborg og omvendt i K 92, idet man håber, at bl.a. den mere stabile drift på Kalundborg-Århus vil medføre en øgning i passagertallet. Da visse afgang er meget dårligt belagt, vil DSB nøje følge udviklingen med henblik på så økonomisk drift som muligt på banen.

Spm. nr. S 486

Til trafikministeren (7/2 92) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Finder ministeren, at der er overensstemmelse mellem ministerens svar på spørgsmål nr. S 428 og kommunikationsministerens svar på spørgsmål nr. S 431 vedrørende Mørkøv station?«

Svar (14/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

At der er overensstemmelse mellem kommunikationsministerens svar på spørgsmål nr. S 431 og min besvarelse af spørgsmål nr. S 428, fremgår af ovennævnte besvarelse af spørgsmål nr. S 483 samt min besvarelse af spørgsmål nr. S 484.

Spm. nr. S 487

Til trafikministeren (7/2 92) af:

Ole Donner (FP):

»Kan ministeren oplyse om indholdet af det tilbud, Vestsjællands Trafikselskab har fået fra DSB med henblik på statslig overtagelse af driften af ruten mellem Kalundborg havn og Høje Tåstrup station?«

Begrundelse

Efter at passagererne har forladt hydrofoil-båden drevet af Citti Ships, kører de i dag med den private busejer Jørgen Andersens busrute fra Kalundborg havn til Høje Tåstrup station.

I forsøget på at overtage driften af denne rute har DSB givet et tilbud, der skulle være billigere end busejerens, til Vestsjællands Trafikselskab.

Selv om Konkurrencerådet har henstillet, at Vestsjællands Amt giver Jørgen Andersen tilladelsen, forsøger DSB således af al magt at tilkæmpe sig en monopolstilling. Det er derfor af stor vigtighed, at DSB over for Folketinget giver fuld information, om de i deres desperate forsøg på at holde andre ude dumper deres tilbud til skade for monolets i forvejen dybt belastede økonomi.

Svar (14/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

Spørgsmålet beror på en misforståelse. DSB har oplyst, at man ikke har givet Vestsjællands Trafikselskab eller andre noget tilbud med henblik på en statslig overtagelse af driften af den omtalte rute mellem Kalundborg havn og Høje Tåstrup station.

DSB er efter sædvanlig praksis blevet hørt af Vestsjællands Trafikselskab via HT om Jørgen Andersens ansøgning om forlængelse af en tilladelse efter busloven til rutekørsel på den pågældende strækning mellem Kalundborg havn og Høje Tåstrup station. DSB har i overensstemmelse med buslovens § 4 udtalt sig om rutens konsekvenser for den eksisterende kollektive trafik på denne strækning, nemlig banen mellem København og Kalundborg. Efter buslovens § 4 skal der ved afgørelsen af, om der kan gives tilladelse til rutekørsel, tages hensyn til, om behovet for kørslen er dækket eller vil kunne dækkes af bestående kollektive trafikforbindelser.

[Trafikministeren]

DSB har derfor i sin udtalelse i sagen givet oplysninger om de togforbindelser, der dækker det samme behov som den pågældende rute, og anbefalet, at tilladelsen ikke forlænges. Det er herefter op til HT og VT at afgøre, om de under hensyn til buslovens § 4 finder, at tilladelsen bør gives.

Da det, som det fremgår, er DSB's opfattelse, at den ansøgte tilladelse under hensyn til buslovens § 4 ikke bør gives, har DSB fundet det naturligt at give hydrofoilibådsselskabet et tilbud om samarbejde mellem hydrofoilibådene og de eksisterende togforbindelser på Kalundborgbanen, således at hydrofoilibådernes passagerer under alle omstændigheder får gode muligheder for kollektiv trafikbetjening.

DSB har allerede i 1990 drøftet et samarbejde med hydrofoilibådsselskabet, men det gav ikke noget resultat.

DSB har herefter i november 1991 givet hydrofoilibådsselskabet et nyt forhandlingstilbud. Tilbudet indeholder forslag om samordning af køreplaner og om billetpriser og billetsamarbejde. Jeg finder det ikke korrekt at give mere konkrete oplysninger om pristilbud og lignende under hensyn til DSB's konkurrencesituation og til forestående forhandlinger i forbindelse med en eventuel kommende kontraktindgåelse.

Spm. nr. S 488

Til *udenrigsministeren* (7/2 92) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Udenrigsministeren bedes oplyse, om stk. 3 i artikel 119 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er af nyere dato, om grunden til dens opståen, og om det protokolat, der nu foreslås tilføjet, kan have betydning i forhold til andet end pensionsudbetaling.«

Begrundelse

De nævnte bestemmelser er ikke umiddelbart gennemskuelige med hensyn til deres virkning i Danmark.

Svar (17/2 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

1. Spørgsmålet tager sigte på to problemstillinger, dels problemstillingen om, hvorvidt erhvervsfinansierede pensionsydelse til mænd

og kvinder er at betragte som løn, jf. nedenfor under punkt 2., dels problemstillingen om lige løn til mænd og kvinder, jf. nedenfor under punkt 3.

2. Med hensyn til pensionsydelse til mænd og kvinder er situationen følgende:

Den eksisterende artikel 119 i Romtraktaten ændres ikke ved traktaten om Den Europæiske Union. Til denne (uændrede) bestemmelse knyttes ved unionstraktaten en protokol med følgende ordlyd:

»Med henblik på anvendelsen af traktatens artikel 119 skal ydelser i medfør af en erhvervstilknyttet social sikringsordning ikke anses for løn, hvis og i det omfang de kan henføres til beskæftigelsesperioder, der ligger forud for den 17. maj 1990, undtagen for arbejdstagere eller deres ydelsesberettigede pårørende, der inden denne dato har anlagt søgsmål eller indbragt en dertil svarende klage i overensstemmelse med den relevante nationale ret.«

Baggrunden for denne protokol er den såkaldte Barberdom (sag C-262/88 af 17. maj 1990).

Dommen indfortolker arbejdsgiverfinansieret pension i lønbegrebet og statuerer derved, at en kønsafhængig pensionsalder er i strid med det i artikel 119 indeholdte diskriminationsforbud. Domstolen bestemte samtidig, at dommen kun skulle have virkning fra domsafgørelsestidspunktet den 17. maj 1990.

Det bemærkes endvidere, at der p.t. verserer flere sager ved EF-Domstolen af tilsvarende karakter som Barberdommen.

Protokollen præciserer således gældende ret på området.

3. Med hensyn til lige løn til mænd og kvinder i øvrigt er situationen følgende:

Den eksisterende artikel 119 finder fortsat anvendelse for alle tolv medlemslande.

De tolv medlemslande er i en protokol om social- og arbejdsmarkedspolitikken til unionstraktaten blevet enige om at bemyndige de elleve medlemslande bortset fra UK til at anvende Fællesskabets institutioner, procedurer og mekanismer til et videregående samarbejde på det nævnte område. De nærmere regler for forholdet mellem UK og de elleve er beskrevet i protokollen. Indholdet af og beslutningsprocedurerne for det videregående samarbejde vedrørende social- og arbejdsmarkedspolitik er beskrevet i en aftale mellem de elleve tilknyttede unionstraktaten.

[Udenrigsministeren]

Baggrunden for denne traktatmæssige konstruktion er, at det under regeringskonferenceforhandlingerne på Det Europæiske Råds møde i Maastricht ikke lykkedes at opnå enighed med UK om gennemførelsen af socialpagten fra 1989.

Den bestemmelse, der henvises til i spørgsmålet (det oprindelige forslag til artikel 119, stk. 3), er i det endelige forhandlingsresultat blevet til artikel 6, stk. 3, i aftalen imellem de elleve. Den har følgende ordlyd:

»Denne artikel er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller vedtager foranstaltninger, der tager sigte på at indføre specifikke fordele, der har til formål at gøre det lettere for kvinder at udøve en erhvervsaktivitet eller at forebygge eller opveje ulemper i deres erhvervsmæssige karriere.«

Denne bestemmelse gør det muligt for medlemslandene at opretholde eller indføre positive diskriminatoriske foranstaltninger til fordel for kvinder.

Alle bestemmelser i aftalen imellem de elleve, herunder den nævnte artikel 6, stk. 3, forpligter Danmark, når traktaten om Den Europæiske Union træder i kraft den 1. januar 1993.

Spm. nr. S 489

Til *justitsministeren* (7/2 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at to asylsøgende brødre fra Bregninge Asylcenter er blevet idømt bøder på hver 80.000 kr. i Fredericia for smugling af tobak bl.a. ved hjælp af et polsk skib?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet oplyst om, at to brødre, som har søgt asyl her i landet, er blevet idømt bøder på hver 80.000 kr. for smugling af tobak bl.a. ved hjælp af et polsk skib til Fredericia. Dommen er blevet afsagt for ca. 14 dage siden.

De to brødre er hjemmehørende i Bregninge Asylcenter og venter dér på afgørelse om deres ansøgning om asyl.

Det forekommer i øvrigt spørgeren aldeles barokt, at asylsøgende – hjemmehørende i et asylcenter – kan få adgang til så omfattende kriminalitet som smugling af tobak i et omfang, der giver bøder på tilsammen 160.000 kr.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Nej.

Jeg kan tilføje, at politiet i Fredericia for tiden behandler en sag, hvorunder der bl.a. er rejst sigtelse mod to asylsøgere for overtrædelse af toldloven. Der er ikke afsagt dom i sagen. Da der er tale om en konkret straffesag, må jeg afstå fra nærmere at kommentere sagen.

Spm. nr. S 490

Til *trafikministeren* (11/2 92) af:

Arne Melchior (CD):

»Vil ministeren pålægge DSB uden ringeste tøven at indrette elevatorer til perronerne på Århus hovedbanegård samt på andre banegårde, hvor sådanne mangler og de fysiske forhold nødvendiggør dem?«

Begrundelse

Det burde efterhånden være erkendt, at fysisk handicappede medmennesker har ubetinget krav på at kunne komme til og fra de kollektive trafikmidler. Dybest set er der tale om en menneskerettighed. Ingen undskyldning eller bortforklaring bør godkendes over for mangel på så enkel en foranstaltning som elevatorer overalt dér, hvor kørestolsbrugere eller stærkt gangbesværede personer har brug for at kunne komme til og fra.

Svar (18/2 92):

Trafikministeren (Ikast):

DSB oplyser, at man har planlagt ombygning/modernisering af en række større stationer (knodepunktsstationerne), hvor etablering af elevatorer indgår i ombygningsplanerne.

Frem til ibrugtagningen af den faste forbindelse påregner DSB at der bliver etableret elevatorer på følgende stationer: Vejle, Århus, Kolding, Randers, Ålborg, Odense samt de to nye stationer i Nyborg og Korsør.

Angående Århus hovedbanegård er det DSB's plan at etablere elevator fra vandrehallen til perronerne i forbindelse med en samlet forbedring af adgangsforholdene på Århus H for børnefamilier, ældre og handicappede.

Til orientering kan oplyses, at der i dag er etableret elevatorer på følgende større DSB-

[Trafikministeren]

stationer: København H, Høje Tåstrup, Herning samt Fredericia i forbindelse med projektet »Byen for alle«.

Endvidere er der på langt hovedparten af S-togs-stationerne elevatorer eller niveaufri adgang til perronerne.

Erfaringerne har vist, at prisen pr. elevator afhængig af de fysiske forhold er 1 til 2 mio. kr.

Jeg finder, at DSB er meget opmærksom på at kompensere for de ikke i alle tilfælde tilfredsstillende adgangsforhold på stationerne igennem de hjælpeordninger, som DSB har iværksat i forbindelse med handicappedes rejser med tog.

Af hjælpeordninger kan nævnes: IC 3-handicapliften, installering af ramper i S-tog og regionaltog, DSB's assistanceordning vedrørende hjælp til ind- og udstigning af toget, hvor DSB i øvrigt har en aftale med Falck om assistance til kørestolsbrugere uden for stationens åbningstid, samt etablering af handicaptoiletter på stationerne.

Det er min opfattelse, at DSB lever op til Folketingets beslutning af 12. maj 1987 for så vidt angår forbedrede trafik- og adgangsforhold for handicappede såvel på stationer som i tog.

Spm. nr. S 492

Til *justitsministeren* (12/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvad er ministerens kommentar til, at advokat Peter Gabrielsen til Ritzaus Bureau den 11. februar 1992 har sagt, at »mange af mine klienter er interesseret i, at behandlingstiden bliver trukket ud, hvis de ikke kan forvente at få et positivt svar. De vil bruge ventetiden til at emigrere, typisk til Argentina, Canada eller Australien?«

Begrundelse

Dermed spekulerer palæstinenserne via deres advokat tilsyneladende direkte i at udnytte den danske lovgivning optimalt, selv om opholdstilladelsen muligvis aldrig får virkning, idet asylsøgeren sandsynligvis er draget videre i verden for at kunne emigrere.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Jeg har gentagne gange udtalt, at jeg finder det særdeles beklageligt, at sagsbehandlingstiderne i asylsager kan udstrækkes så langt, som det er tilfældet efter det gældende system. Det er netop baggrunden for, at jeg har taget hele spørgsmålet om sagsbehandlingsprocedurerne op som et af de væsentligste punkter i det oplæg til en ny udlændingepolitik, som jeg har fremlagt, samt i den redegørelse, jeg afgav til Folketinget den 11. november 1991 om udlændingepolitikken.

I arbejdet med opfølgningen af oplægget til en ny udlændingepolitik indgår spørgsmålet om sagsbehandlingsprocedurerne og sagsbehandlingstiden i asylsager.

Spm. nr. S 493

Til *justitsministeren* (12/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er ministeren enig i, at behandlingen af de palæstinensiske flygtninges sager fra de danske myndigheders side er sket meget langsomt?«

Begrundelse

Dansk Flygtningehjælps repræsentant i Flygtningenævnet, Harald Engberg-Pedersen, har den 11. februar 1992 udtalt til Ritzaus Bureau, at »det har været de danske myndigheders meget langsommelige behandling af palæstinensersagerne, der har gjort det nødvendigt at lave en særlov.«

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Jeg har senest i forbindelse med førstebehandling af lovforslag nr. L 211 den 30. januar 1992 haft lejlighed til at redegøre for tidslinjen i behandlingen af disse sager, jf. Folketingstidende, forhandlingerne, spalte 5898 f. Som det fremgår heraf, mener jeg ikke, at der har været tale om en langsom behandling hos udlændingemyndighederne i forbindelse med disse sager.

Spm. nr. S 494

Til *justitsministeren* (12/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

[Pia Kjærsgaard]

»Hvis lovene skulle være lige for alle, hvilke og hvor mange asylansøgere burde så have opholdstilladelse på lige fod med de palæstinensiske asylansøgere?«

Begrundelse

Der henvises til den stigende uro i asylcentrene rundt omkring i landet, hvor der er utilfredshed i andre grupper med, at særforslaget fra De Radikale alene omhandler palæstinerne.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til det lovforslag, der er fremsat af medlemmer af Det Radikale Venstre om opholdstilladelse til statsløse palæstinsere fra Libanon (L 211). Efter dette lovforslag skal der efter ansøgning gives opholdstilladelse til statsløse palæstinsere fra Libanon, som ved lovens ikrafttræden har opholdt sig i Danmark som asylsøgere i mere end 12 måneder, og som ikke har opnået opholdstilladelse på andet grundlag.

Med hensyn til det samlede antal asylsøgere, der har opholdt sig i Danmark i over 12 måneder, kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 6 fra Folketingets Retsudvalg (L 211). Som det fremgår heraf, drejer det sig om ca. 1.500 personer. En kopi af bevarelsen vedlægges.

Bilag

Besvarelse af spørgsmål nr. 6 fra Folketingets Retsudvalg (L 211- bilag 3)

Spørgsmål:

»Hvor mange asylansøgere har opholdt sig i Danmark i over 12 måneder, når man undtager personer, der har statsborgerskab i eller ret til at opholde sig i lande, der er medlem af Europarådet, eller i andre lande, som har søgt om medlemskab/har gæsteskab i forhold til Europarådet?«

Svar:

Jeg har til brug ved bevarelsen indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge, der har oplyst, at der er registreret i størrelsesordenen cirka 1.500 asylansøgere, der er indrejst før den 31. januar 1991, på asylcentrene som

privat indkvarterede eller som forsvundne, uden at det har været muligt at registrere, om de forsvundne personer er endeligt udrejst.

Af disse i alt cirka 1.500 personer er cirka 50 personer fra Bulgarien, cirka 50 fra Jugoslavien, cirka 20 fra Polen, cirka 150 fra Rumænien, cirka 60 fra det tidligere Sovjetunionen og cirka 154 personer fra Tyrkiet. Samtlige andre kommer fra lande uden for Europa.

Spm. nr. S 495

Til *justitsministeren* (12/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvis lovene skulle være lige for alle, ville de omkring 150 rumænske ansøgere så være berettiget til at få opholdstilladelse på lige fod med de palæstinensiske ansøgere?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 494.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 494 fra samme spørger.

Spm. nr. S 496

Til *justitsministeren* (12/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det korrekt, at de palæstinensiske asylsøgere ved gennemførelse af det radikale særforslag erhverver juridiske rettigheder, som ellers først erhverves efter syv års ophold?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Berlingske Tidende den 8. februar 1992.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

I begrundelsen for spørgsmålet er henvist til en artikel i Berlingske Tidende den 8. februar 1992. I artiklen henvises til en skrivelse fra Flygtningenævnets formand til nævnets medlemmer.

Det fremgår af skrivelsen fra Flygtningenevnets formand, at Flygtningenevnet i tilfæl-

[Justitsministeren]

de, hvor en statsløs palæstinenser fra Libanon har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, har fulgt den praksis, at der meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Begrundelsen herfor er, at en statsløs palæstinenser fra Libanon, der – på andet grundlag end § 7 – har et retskrav på opholdstilladelse i Danmark, ikke (længere) kan anses for at have Libanon som 1. asylland, også selv om den pågældende ville kunne opnå beskyttelse i Libanon (den, der opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, har krav på opholdstilladelse).

Den i Flygtningenævnets skrivelse nævnte praksis må efter Justitsministeriets opfattelse lægges til grund ved behandlingen af sager efter lovforslaget (L 211).

Efter udlændingelovens § 22 kan personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7–8 kun udvises, hvis betingelserne i § 22 er opfyldt. Denne bestemmelse omfatter tillige udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år.

Spm. nr. S 497

Til *justitsministeren* (12/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det korrekt, at palæstinenserne ikke skal genansøge om opholdstilladelse ved gennemførelse af det radikale lovforslag?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 496.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

I begrundelsen for spørgsmålet er henvist til en artikel i Berlingske Tidende den 8. februar 1992. I artiklen henvises til en skrivelse fra Flygtningenævnets formand til nævnets medlemmer.

Det fremgår af skrivelsen fra Flygtningenævnets formand, at Flygtningenævnet i tilfælde, hvor en statsløs palæstinenser fra Libanon har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, har fulgt den praksis, at der meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Begrundelsen herfor er, at en

statsløs palæstinenser fra Libanon, der – på andet grundlag end § 7 – har et retskrav på opholdstilladelse i Danmark, ikke (længere) kan anses for at have Libanon som 1. asylland, også selv om den pågældende ville kunne opnå beskyttelse i Libanon (den, der opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, har krav på opholdstilladelse).

Den i Flygtningenævnets skrivelse nævnte praksis må efter Justitsministeriets opfattelse lægges til grund ved behandlingen af sager efter lovforslaget (L 211).

Opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 meddeles efter fast praksis tidsbegrænset i 5 år med henblik på varigt ophold.

Til sammenligning kan oplyses, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, meddeles med henblik på midlertidigt ophold tidsbegrænset for en periode af 6 måneder. Herefter vil tilladelsen efter ansøgning kunne forlænges i først yderligere 6 måneder og derefter 1 år.

Spm. nr. S 498

Til *justitsministeren* (12/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»I hvilket omfang får palæstinenserne bedre forhold ved gennemførelsen af de radikales særforslag end ved, at justitsministeren havde givet dem humanitær opholdstilladelse?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 496.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

I begrundelsen for spørgsmålet er henvist til en artikel i Berlingske Tidende den 8. februar 1992. I artiklen henvises til en skrivelse fra Flygtningenævnets formand til nævnets medlemmer.

Det fremgår af skrivelsen fra Flygtningenævnets formand, at Flygtningenævnet i tilfælde, hvor en statsløs palæstinenser fra Libanon har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, har fulgt den praksis, at der meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Begrundelsen herfor er, at en statsløs palæstinenser fra Libanon, der – på

[Justitsministeren]

andet grundlag end § 7 – har et retskrav på opholdstilladelse i Danmark, ikke (længere) kan anses for at have Libanon som 1. asylsøgende, også selv om den pågældende ville kunne opnå beskyttelse i Libanon (den, der opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, har krav på opholdstilladelse).

Den i Flygtningenævnets skrivelse nævnte praksis må efter Justitsministeriets opfattelse lægges til grund ved behandlingen af sager efter lovforslaget (L 211).

Dette betyder, at de personer, der har krav på opholdstilladelse efter lovforslaget, på grundlag af nævnets praksis efter udlændingelovens § 7 vil få meddelt opholdstilladelsen med henblik på varigt ophold. Var opholdstilladelsen meddelt i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, ville tilladelsen være meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Opholdstilladelse til ægtefæller og mindreårige børn til herboende, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3, forudsætter, at den herboende har opholdstilladelse med henblik på varigt ophold.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4, gives der opholdstilladelse til forældre over 60 år til en udlænding med opholdstilladelse efter lovens § 7. Dette er ikke tilfældet, hvis den herboende har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2.

Personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 er fritaget for arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 30, stk. 1, nr. 1. Dette gælder ikke udlændinge med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af spørgsmålene nr. S 496 og S 497 fra samme spørger.

Spm. nr. S 499

Til *skatteministeren* (13/2 92) af:

Ole Donner (FP):

»På baggrund af Forbrugerrådets afsløringer af, at håndværkerne har bevaret de samme priser før moms i januar, som de havde i december, vil ministeren da indrømme, at der er sket prisstigninger på grund af, at regeringen har sat momsen op fra 22 til 25 pct.?«

Begrundelse

En undersøgelse, som Forbrugerrådet har foretaget af priserne hos 59 håndværksmestre før og efter afgiftsomlægningen, viser, at priserne ikke har holdt sig uændrede på håndværksområdet, sådan som de ellers burde efter arbejdsmarkedsbidragets – ambiens – afskaffelse, der ved årsskiftet blev opvejet af en momsforhøjelse fra 22 til 25 pct.

Det er spørgerens opfattelse, at ministerens rugbrød har vist sig endog meget hult, når det nu viser sig, at der er dokumentation for, at priserne alligevel er steget.

Svar (19/2 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som jeg tidligere har oplyst, er omlægningen fra arbejdsmarkedsbidrag til tillægsmoms neutral. Omlægningen kan derfor ikke anvendes som begrundelse for prisforhøjelser.

Den omtalte undersøgelse fra Forbrugerrådet er ganske lille og ikke en statistisk repræsentativ undersøgelse. Jeg mener ikke, at man på basis af en sådan undersøgelse kan slutte noget om baggrunden for prisudviklingen inden for håndværksområdet med dets mange virksomheder endsiges komme med udsagn om den generelle prisudvikling.

Spm. nr. S 500

Til *justitsministeren* (13/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte, at de palæstinensiske asylansøgere, der er omfattet af det radikale lovforslag om opholdstilladelse, vil have et retskrav på at få deres ægtefælle, børn, forældre over 60 år og eventuelt andre familiemedlemmer til Danmark, hvis loven vedtages, og kan ministeren i bekræftende fald give et skøn over de udgifter, danskerne vil få pålagt ved denne etniske gruppes bosættelse i vores land?«

Begrundelse

Det er væsentligt for danskerne at kende følgerne af en mulig vedtagelse af lovforslag nr. L 211 om opholdstilladelse til statsløse palæstinensere. Hvis spørgsmålet besvares bekræftende, må ministeren – på baggrund af de i årenes

[Pia Kjærsgaard]

løb indhøstede erfaringer – give et skøn over, hvor mange fremmede der kan forventes at rejse ind i Danmark som konsekvens af loven. På grundlag af tidligere erfaringer må ministeren ligeledes kunne skønne, hvilke udgifter til boligydelse, bistandshjælp, lægehjælp, dagpenge m.v. danskerne vil komme til at bidrage med til denne etniske gruppe.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

For så vidt angår spørgsmålet om opholds- tilladelse til ægtefælle, børn og forældre kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 498 fra samme spørger.

Det er ikke på det foreliggende grundlag muligt at sige noget om, hvor mange personer der vil være berettigede til opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføringer, og hvilke udgifter der vil være forbundet hermed.

Spm. nr. S 509

Til *justitsministeren* (17/2 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte, at de palæstinensiske asylansøgere, der er omfattet af det radikale lovforslag om opholdstilladelse, vil have et retskrav på at få deres ægtefælle, børn, forældre over 60 år og eventuelt andre familiemedlemmer til Danmark, hvis loven vedtages, og kan ministeren i bekræftende fald give et skøn over de udgifter, danskerne vil få pålagt ved denne gruppes bosættelse i vores land?«

Begrundelse

Det er væsentligt for danskerne at kende følgerne af en mulig vedtagelse af lovforslag nr. L 211 om opholdstilladelse til statsløse palæstinensere. Hvis spørgsmålet besvares bekræftende, må ministeren – på baggrund af de i årenes løb indhøstede erfaringer – give et skøn over, hvor mange fremmede der kan forventes at rejse ind i Danmark som konsekvens af loven. På grundlag af tidligere erfaringer må ministeren ligeledes kunne skønne, hvilke udgifter til boligydelse, bistandshjælp, lægehjælp, dagpenge m.v. danskerne vil komme til at bidrage med til denne gruppe.

Svar (20/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Jeg kan henvise til min besvarelse af det ligegyldende spørgsmål nr. S 500 fra samme spørger.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 419

Formanden:

Fra arbejdsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Grete Schødt's (S) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende, forhandlingerne sp. 6173, var sålydende:

Til *arbejdsministeren* (23/1 92) af:

Grete Schødt's (S):

»Skal en efterlønsmodtageres løn for udført arbejde som kørelærer på en knallertskole omregnes efter arbejdsløshedskassens omregningssats, eller tæller timetallet i de 200 timer, der må arbejdes uden modregning i efterlønnen?«

Svar (19/2 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Den 29. januar i år gav jeg følgende svar til Grete Schødt's:

»Det er fastsat i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse om arbejde i efterlønsperioden, at opgørelse af arbejdstiden inden for 200-timers-begrænsningen som hovedregel sker på baggrund af de faktisk anvendte timer.

Arbejdstiden skal dog beregnes ved omregning ved brug af omregningssatsen, hvis *enten* arbejdstiden ikke eller kun vanskeligt lader sig kontrollere *eller* efterlønsmodtagerens indtægt er væsentlig højere end sædvanlig løn for tilsvarende arbejde.

Det fremgår af begrundelsen til spørgsmålet, at spørgsmålet er stillet på baggrund af en konkret sag, hvor arbejdet som kørelærer på en kommunal knallertskole aflønnes med en timeløn på 193,30 kr., der udbetales i henhold til det faktisk udførte antal timer.

[Arbejdsministeren]

Under forudsætning af, at arbejdsgiveren (kommunen) kan kontrollere arbejdstiden og timelønnen svarer til den sædvanlige timeløn for arbejde som kørelærer på en (kommunal) knallertskole, vil der således ikke blive tale om omregning, men opgørelsen af arbejdstiden skal ske alene på grundlag af de faktiske arbejdstimer.

Jeg kan imidlertid som arbejdsminister alene udtale mig om de generelle regler på området, men ikke gå ind i en vurdering af den konkrete sag. Det er som bekendt arbejdsløsheds-kassen, der træffer afgørelse i 1. instans med klageadgang til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsmarkedets Anke-nævns.«

Som det fremgår af dette svar, oplyste jeg, at opgørelsen af en efterlønsmodtagers arbejdstid ved arbejde som kørelærer på en kommunal knallertskole alene skal ske på grundlag af de faktiske arbejdstimer under forudsætning af, at arbejdsgiveren (kommunen) kan kontrollere arbejdstiden og timelønnen svarer til den sædvanlige timeløn for arbejde af denne art.

Jeg er imidlertid blevet opmærksom på, at arbejde som kørelærer på en kommunal knallertskole ofte (men ikke altid) aflønnes efter reglerne i folkeoplysningsloven (tidligere loven om fritidsundervisning).

Når dette er tilfældet, er timelønnen pr. undervisningstime fastsat således, at timelønnen tillige indeholder betaling for sædvanligt tidsforbrug til forberedelse m.v.

Arbejdstiden for arbejde, der aflønnes på denne måde, beregnes efter efterlønsreglerne ved, at de præsterede undervisningstimer multipliceres med den omregningsfaktor, der danner grundlag for fastsættelsen af timelønnen pr. undervisningstime.

Omregningsfaktoren er på dette område normalt 1,6. Det vil sige, at en lønnet (faktisk) undervisningstime i disse tilfælde skal medregnes som 1,6 arbejdstimer.

Der er således ikke tale om at omregne lønnen til timer ved brug af omregningsfaktoren, men om beregning af arbejdstiden på grundlag af de faktiske undervisningstimer ved at medregne det lønede (sædvanlige) tidsforbrug til forberedelse m.v.

Mit svar af 29. januar var derfor korrekt, men ikke helt udtømmende.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 22:

Forespørgsel til undervisnings- og forskningsministeren [om kvaliteten af de højere uddannelser].

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 20/2 92).

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 230:

Forslag til lov om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 19/2 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Ole Espersen (S):**

Regeringen foreslår nu, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention bliver gjort til en del af gældende dansk ret, således at den kan påberåbes over for danske domstole, myndigheder osv., specielt den praksis, der har udviklet sig inden for de europæiske menneskerettighedsorganer, først og fremmest Menneskerettighedsdomstolen. Det er vi glade for, og vi er også glade for det holdningskifte, der har fundet sted. Det er kun 2 år siden, at Justitsministeriet var en indædt modstander af at gøre konventionen til en del af dansk ret. Det har nu ændret sig, og det er vi selvfølgelig glade for; der er klare fordele forbundet hermed.

Efter vores opfattelse er der ingen virkelige ulemper forbundet med denne ændring. Der nævnes den mulighed, at konventionen måske indeholder regler vedrørende visse emner, som også vedrører dansk ret, bl.a. vedrørende ægte-skabsloven, hvor konventionen kun taler om den giftefærdige alder og den danske lov sætter en 18-års-grænse. Men jeg tror ikke, det overhovedet vil volde nogen problemer i praksis. Det er klart, at her skal den gældende dan-